

DENÍK COURY



MARIE KRATOCHVÍLOVÁ

Marie Kratochvílová

DENÍK COURY

Tuto knihu bych chtěla věnovat skvělé a úžasné Sabrině Karasové, šéfredaktořce Cosmopolitanu. Bez její motivace a podpory by tato kniha nikdy nevznikla.

♥ *Pondělí*

Denní skóre:

1× kuřba

2× honění

½ soulože (v půlce mu „spadnul“)

Dnešní výdělek: 8000 Kč

Utraceno za:

1x rtěnka luxusní zn. Payot, barva tmavá višeň 700 Kč

oběd v Bellevue (srnčí carpaccio s houbovo-tomatovým concassé) 1500 Kč

1× pokuta za příliš pomalou jízdu 1000 Kč

1× návštěva solária 200 Kč

2× krabička tic taců, příchuť pomeranč cca 35 Kč

Ta pokuta za příliš pomalou jízdu mi přišla nesmyslná. Alespoň nikoho neohrožuji. Není moje chyba, že mám strach z rychlosti, ale přece nebudu jezdit hromadnou dopravou. Ta je jenom pro chudý. A já nejsem chudá. Jsem bohatá. Bohatá a krásná. Bohatá, krásná a zdravá. A nikdo neví, že dělám prostitutku. Tedy až na moje klienty. :) Ovšem pokud tento deník objeví, bude to katastrofa! Celá ta záležitost praskne a já se budu moct jít zahrabat. Nebo ne...?

Odpoledne jsem potkala paní Hadeckou. Paní Hadecká je moje sousedka. Bydlí na stejném patře. Její byt se s mým samozřejmě nedá srovnat. Já obývám čtyři prostorné pokoje, kuchyň s výhledem na město, mramorovou koupelnu a čtvercovou halu. Navíc mám balkon. Velký. S jehličnany v květináčích. Naštěstí se o ně nemusím starat.

Paní Hadecká bydlí v malé garsonce a je zahořklá, pokud vím, ani nemá auto. Taky je tlustá jako vepř a vím, že mi závidí moji epesní postavu. Prostě a jednoduše mě nesnáší. Dnes mě jako obvykle nepozdravila a dělala, že mě nevidí. Já ji zdravím, ale asi přestanu. Nesnáším nevychované lidi.

Ležím v posteli a přemýšlím o dnešním dni. Závěr? Z finančního hlediska uspokojivý, z mého hlediska dobrý. Něco mi chybí. Myslím, že bych potřebovala nový kávovar. Asi ten od DeLonghi za padesát tisíc. Není levný, ale já si ho můžu dovolit. Taky tvrdě pracuju, tvrději než vy, víte? :) Tak dobrou.

♥ Úterý

Dneska ráno jsem při pohledu do obrovského zrcadla ve své luxusní mramorové koupelně málem omdlela.

Na nose se mi udělal pupínek. Je mi 25 a na pupínky jsem nikdy netrpěla. Ani nevím, co se s tím má dělat.

Měla jsem nahnáno, tak jsem volala na dermatologickou pohotovost, abych zjistila, co s tím. Ordinující lékař na mě byl velmi hrubý. Řekl, že ho otravuju s blbostí a že si mám v drogerii koupit „Klín ent Klír“. Ten drzoun! Já bych si na obličej nikdy nedala takovou lacinou kosmetiku.

Rozhodla jsem se tedy jinak. Zajela jsem za svým známým doktorem, který je už 5 let jedním z mých nejlepších klientů. Myslím, že mě miluje, ale vlastně mě to ani nezajímá. Trochu znejistěl, když mě viděl v čekárně, ale pak roztál a pozval mě dál. Uvařil mi kafe, ze kterého se mi málem zvedl žaludek (ani nemá kávovar!), a chtěl vědět, proč jsem přišla.

Musím říct, že po tom, co jsem mu vysvětlila, co mě trápí, se tvářil trochu našťavaně. Nakonec mi ale pupínek profesionálně ošetřil, vydezinfikoval a zalepil.

Nelíbila se mi myšlenka, že mě někdo uvidí s náplastí na nose, ale nehodlala jsem riskovat recidivu. Z ordinace jsem tedy vyšla s rukou na nose – no dělala jsem, že se na něm drbu, ne v něm! :)

V autě jsem se na sebe pořád musela dívat ve zpětném zrcátku. Ani trochu se mi to nelíbilo. Pak jsem zastavila v jedné postranní ulici a opatrně jsem si sundala náplast. Pupínek vypadal mnohem hůř než ráno. Ten diletant!

Ihned jsem volala Alexejovi, abych zrušila naši odpolední schůzku. Alexej je perfekcionista. Jediný muž, který mě momentálně zajímá. Myslím, že ho miluji, ale to není podstatné. On mě totiž nemiluje, ale jednou se to změní. Víím to.

Zatím miluje jen mé tělo. Alexej miluje ženská těla – těla, která nevykazují známky celulitidy a ochlupení, těla, která nemají nohu větší než velikost 39, těla, která jsou symetrická, ženská, ale štíhlá, těla s dlouhými sametovými vlasy, těla s krásnými obličejí a jemnou, alabastrovou pletí bez jediného pupínku. To je jedna z věcí, kterou na mně obdivuje. Moji bezchybnou pleť. Víím, že by nelibě nesl jakoukoliv změnu.

Na den, kdy se mám vidět s Alexem, si nikdy nedomlouvám další schůzky. Rozptylovaly by mě. Potřebuji být čerstvá, voňavá a neutahaná.

Musela jsem volat třikrát, než to zvedl. I když mě má uloženou v seznamu, vždycky se zeptá, kdo volá. Když jsem mu řekla, že ruším dnešní schůzku, reagoval podrážděně. Chtěl vědět proč. Vymyslela jsem si, že mi není dobře. Nevypτάval se dál. Domluvili jsme se na příští týden. To už snad budu v pořádku.

I když ho miluji, stále jsem musela myslet na částku, o kterou jsem díky tomu přišla – o celých deset tisíc. Alex totiž není žádná

držgrešle, navíc se v penězích přímo topí. Mrzelo mě to, protože jsem s těmi penězi počítala.

Dnes si půjdu brzy lehnout. V Cosmopolitanu psali, že spánek je dobrý na pleť.

Deset minut po půlnoci mě vzbudil zvonek. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde jsem, kdo jsem a co se děje. Upřímně mě to vyděsilo. Je to snad nějaký příznak stáří? Neprojevuje se tak Alzheimer?

Doběhla jsem ke dveřím, zvedla jsem sluchátko „telefonu“ – no víte, té věci, jak se s ní dole otevírají dveře (že by další příznak?), a zeptala jsem se, kdo to je.

Nejdřív jsem slyšela jen nějaké funění a oddychování a pak se mi ohlásil Alexej. Chtěl, ať ho pustím dovnitř. Věděla jsem, že by byla chyba odmítnout, a tak jsem mu otevřela. Naštěstí bydlím až v posledním patře, takže jsem věděla, že tím získám trochu času, než se dostane nahoru.

Docela mě to rozhodilo, takovéhle přepadovky nesnáším. Bleskurychle jsem nastavila osvětlení v bytě na tlumené spektrum – to znamená, že je víc tma než světlo, do pusy si dala dva tic tacy a jeden rozpustný osvěžující gelový proužek, upravila si vlasy kartáčem a opláchla si oči.

Ještě jsem stihla zakrýt pupínek na nose korektorem – pro jistotu, to už ale Alexej bouchal na dveře.

Vešel dál, ani mě nepozdravil a šel rovnou do obývacího pokoje. Vadilo mi, že se nezul – já v bytě nikdy nechodím v botách. Sedl si na moji krásnou bílou koženou sedačku a zapálil si cigaretu. Zadíval

se na mě a suše se zeptal, jestli mám popelník. Tak jsem zaimprovizovala a přinesla mu podšálek od svého úžasného bílého servisu značky Villroy & Boch.

Chvíli bylo ticho, pak vstal a začal přecházet po pokoji, nakonec se zastavil u mého baru, otevřel ho a nalil si portské. Ani se mě nezeptal, jestli chci taky.

Alexej je opravdu pěkný chlap. Vysoký, docela vazba – ale od přírody. Přitom ale nepůsobí těžkopádně, pohybuje se spíš pružně a lehce. Jeho vlasy mají takovou tu neutrální hnědou barvu, ale k němu prostě jdou. Má moc pěkné rysy. Navíc se umí oblékat, vždycky má ty nejluxusnější vychytávky, a pokud vím, na nákupy většinou jezdí do Londýna. Dneska měl na sobě nádhernou košili od Guccioho.

Zapomněla jsem se zmínit, že Alexej nerad mluví, a to nejen se mnou, ale s kýmkoli. Chvíli mi trvalo, než jsem si na to zvykla, protože jsem si myslela, že jsem mu nesympatická. Pak jsem ale pochopila, že je lepší nechat to být.

Následovalo naše ložnicové číslo. Je to jediný chlap, se kterým ráda spím. Nejen proto, že ho (asi) miluji, ale také proto, že je jedním z mála chlapů, co nemá malý penis. Už jen pohled na něj mě vzruší, skoro jako když se dívám na nějakou hodně drahou věc, těsně předtím, než si ji koupím.

Jeho technika milování je ovšem slabší, ale to je problém 95 % chlapů. Nikdy se s ním neudělám, buď jak buď. Alexej je tak trochu neandrtálec. V posteli mě málokdy překvapí. Jde to následovně. Já na zádech – on nahoře. On dole, já nahoře – přitom má ruce v poloze,

jako když se vzdává, což mi připadá legrační. Končíme v poloze já na čtyřech, on zezadu. Pak si na chvíli odpočine a dostane chuť na anální sex, který normálně nesnáším, ale s ním ho miluji. Zde máme pouze jednu polohu, já zkroucená na boku, on nade mnou, dívá se mi do očí.

Každý pohyb a poloha naší soulože je předem daná, že ani nechápu, jak ho to může bavit.

Potom se odvalí, usne a já se až do rána nevyspím, protože hrozně chrápe.

Takže jsem ráda, když jde hned pryč. Sice ho mám ráda, ale ta probdělá noc za to nestojí. Navíc musím být fit. Klienti nemají rádi, když jsem unavená.

Zůstal až do rána. Ach jo!

♥ *Středa*

Je osm hodin ráno, hlavu mám jako střep. Celou noc jsem nezamhouřila oka. Alexej před chvílí odešel. Není lehké usnout, když máte pocit, jako by vedle vás startovalo letadlo. Nechápu, že on sám se neprobudí.

Vyprovodila jsem ho ke dveřím, abych se s ním rozloučila. To je vlastně to nejdůležitější – protože je to i chvíle, kdy mi dává peníze. Hrozně mě štvalo, že jsem mu ještě ráno musela dělat kafe, usmívat se a vstát půl hodiny před ním, abych se dala do pořádku. Alexej je zvyklý, že jsem vždycky jako ze škatulky.

Když konečně odešel, šla jsem do koupelny, napustila si vanu, přidala několik pěn do koupele a mezitím si šla připravit něco k jídlu. Tyhle věci prostě miluju. Tak například, když si připravuji koupel – chtěla bych zdůraznit, že já mám samozřejmě jenom ty nejlepší pěny do koupele, jenom ty nejvybranější oleje, jen ty nejdražší a nejušlechtilější koupelové soli – ráda míchám všechno dohromady. Připadám si pak jako alchymistka. :) Dám vám recept na tu úplně nejúžasnější koupel na světě, takže si na mě vzpomeňte, až budete ležet ve vaně a oddávat se té nejlepší relaxaci, jakou jste kdy zažili.

Recept na „Super trouper bublinkovou koupel“

1) hrstka koupelové soli „Tajemství moře – citron“

2) špetka koupelové soli „Tajemství moře – pomeranč“

3) ušlechtilý olej do koupele s povzbuzující vůní exotických květin

4) pěna do koupele s vůní maliny (extra pěnivá)

5) pěna do koupele s vřidelní solí, výtažkem z oliv a pšenice (olivový olej krásně zvláčňuje)

6) lístky růží – doporučuji druh Abraxas, anebo Minnu Kordes (v nejhorším případě Vesennyj Aromat – ale to jen v případě, že se vám ty dvě první nepodaří sehnat)

Při koupeli je báječné popíjet „Aphrodite“ – víno s delikátním aroma čerstvě nasekaného sena a broskví. Kdybyste nevěděli, co se k tomu hodí, mohu vám doporučit ryby, drůbež nebo avokádový

salát. Pak už si jenom pustím Michaela Boltona (Lady in red) a začnu snít.

V poledne mám oběd s asijským obchodníkem, jmenuje se Li-ong. Vzpomínám si, když jsme se poprvé setkali na vernisáži v roce 2013. Doprovázeli ho tehdy dva přátelé, pan Vuong a jeho obchodní partner pan Lanh. Já jsem tam byla sama. Chodívám na vernisáže ze dvou důvodů, za první mám zájem o umění a za druhé je to skvělá příležitost, jak se seznámit a navázat kontakty. Stála jsem tehdy před portrétem ženy nazvaným „Nebeské hodiny“. Byla na něm tvář dívky s velikýma nevinnýma modrýma očima dívající se na římsové hodiny. Celý obraz byl jakoby do modra. Přemýšlela jsem tehdy, že by se mi hodil do ložnice, když vtom mě vyrušil pan Li-ong. To, že se jmenuje Li-ong, jsem tehdy samozřejmě nevěděla. „Vy mít skara stejný oči,“ řekl, dívaje se střídavě na mě a na dívku s hodinami.

Vůbec se mi nelíbil. Byl menší než já, skoro plešatý, obličej měl oplácaný jako dítě a dvě ještěrčí zapadlá očka byla na můj vkus až moc živá. Nicméně, já si nemohu dovolit dát průchod svým opravdovým citům. Také jsem si všimla, že má hodinky značky Longines z nejnovější série (odhadem tak za 100 000), oblek od Armaniho, a v tu ránu už mi tak ošklivý nepřípadal. Hodila jsem na něj svůj neodolatelný oslňující úsměv a nesměle jsem špitla: „Myslíte?“

„Ó ano, vy být moc moc krásná,“ začal Li-ong mohutně příkyvovat.

Ještě ten den jsme zašli na večeri do japonské restaurace Samurai. Tehdy jsem ještě nevěděla, že nemám ráda japonské jídlo. Měla jsem ráda čínu, to ano, dokonce i thajskou a mongolskou kuchyni (ta je mimochodem jedna z mých nejoblíbenějších), a tak jsem předpokládala, že japonská bude chutnat podobně, ale ouha! Nicméně, ze začátku vše probíhalo dobře. Interiér restaurace se mi zamlouval a jen mě utvrdil v předpokladu, že pan Li-ong má hodně peněz. Líbily se mi japonské stěny, dekorace na sushi, japonské misky i omamná vůně tyčinek namaki.

Nejprve jsem si dala nimono, což je tradiční japonská polévka se zeleninou a kuřecím masem. Ovšem pak mi pan Li-ong nechal přinést sashimi (plátky syrových ryb s nakládaným zázvorem a zeleným křenem). Úplně se nad nimi rozplýval a povídal mi o tom, že i když on není Japonec, tak v jeho zemi sashimi všichni zbožňují. Nevím jak oni, ale mně se při prvním soustu, respektive při prvním polknutí málem zvedl žaludek. Ustála jsem to a doufala, že si na to za chvíli zvyknu, vždyť jíst se dá skoro cokoliv, ne? Nevím proč, ale ten pocit nevolnosti se každým soustem násobil. Snažila jsem se při polykání nedýchat, každé sousto jsem mohutně zapila jasmínovým čajem, přesto jsem po chvíli zjistila, že následky budou katastrofální. Zhruba po pěti minutách mě začal tláčit žaludek, a to nikdy nevěstí nic dobrého. Za dalších pět minut jsem musela odběhnout na toaletu. Protože jsem profesionálka, rozhodla jsem se, že na sobě nedám nic znát. Zelený obličej jsem si přepudrovala rozjasňujícím pudrem Estée Lauder a v tu ránu byla moje pleť zase dokonalá a rozjasněná. Ke stolu se vracela hvězda.

Ten večer jsem si dala už jen velkou sklenici vody a dva brufeny. Pan Li-ong se během večera opil japonským saké, začal se potit a povídat mi o tom, jak se cítí osamělý. Do našeho města prý jezdí obchodně asi pětkrát do roka a rád by tu našel přítelkyni, se kterou by mohl občas zajít na večeři nebo na čaj. Věděla jsem, že ho mám lidově řečeno zaháčkovaného, a hned jsem začala přemýšlet, jak ho co nejdříve přimět, aby trochu provětral peněženku. Příležitost na sebe nenechala dlouho čekat, ráno jsem odjížděla z jeho hotelu s pěti tisíci v kapse – tedy v peněžence – já peníze do kapes nedávám. Myslím, že mi mohl dát i víc, ale věděla jsem, že časem ho k tomu dokážu přimět. Mimochodem, věřte mi, že to byly tvrdě vydělané prachy. Od té doby jsme se vídávali pravidelně při jeho návštěvách Prahy.

Dnes jsme měli s Li-ongem schůzku v mojí milované restauraci Trifton. Do Triftonu mě jednou vzal Alexej, při jedné z našich prvních schůzek. Pan Li-ong chtěl opět zajít na nějaké ohavné sushi, ale já jsem mu vmluvila, že bych mu ráda ukázala, jak výborná je česká kuchyně. Věděla jsem, že Trifton je přesně to pravé místo. Nevím, jestli znáte Trifton, tak vám o něm něco málo povím. V Triftonu si připadáte jako v krápníkové jeskyni, kolem vás jsou antické sochy a nejlepší ze všeho je opravdický klavír s opravdickým klavíristou. :)

Potíž je v tom, že se vždycky za Li-onga trochu stydím. Jsme příliš kontrastní. Já jsem mladá a krásná, on je starý a ošklivý. Vlastně ani není tak starý, ale pro mě je každý chlap po čtyřicítce zralý na

kremační pec. Číšník se na nás nevraživě podíval, což mě naštvalo. Pořád jsem si nezvykla na to, že v luxusních restauracích může být personál, který se neumí chovat. Buďto jsou moc vlezlí, anebo nepříjemní a drzí. V obou případech očekávají nebetyčné spropitné.

Seděli jsme u stolu pro dva. Naštěstí musel pan Li-ong co chvíli vyřizovat obchodní hovory, a tak jsem si ho nemusela moc všímat. Při dezertu (rumové flameri podávané s ananasem a malinovou espumou) se mě pan Li-ong zeptal, jestli mám přítele. Trochu mě to vyvedlo z míry, protože nerada podávám klientům informace o svém soukromí. To, že vám začnou vidět do života, jim dává jakousi moc, a já si je chci především držet od těla. Použila jsem tedy jednu ze svých vyhýbavých odpovědí. „Nemyslím si, že by to bylo podstatné, povězte mi radši něco o vaší práci. Neříkal jste, že tento měsíc jedete do Thajska?“

Pan Li-ong zabubnoval prsty do stolu a krátce odvětil: „Ano, jedu.“ Pak se na mě usmál a škádlivě dodal: „Já myslím, že vy mohla jet se mnou?“

Poposedla jsem na židli. „Víte, ta nabídka je lákavá, ale mám tolik práce... Ne, nemohu odcestovat, lituji.“

Pan Li-ong se znovu usmál. „Vy nemůžete odcestovat? Ale já by zaplatil vám, hodně.“

Musím říct, že ve mně vzbudil zvědavost. Lehce znuděným tónem jsem odpověděla protáhlé: „Ano?“

Pousmál se, vytáhl z náprsní kapsy diář (jak staromódní!), otevřel ho a rychle do něj něco napsal, potom mi ho podal přes stůl. Na jasně bílém papíru bylo černě napsáno 150 000. Pan Li-ong

pokračoval: „Vy moje společnice na 14 dní, já zaplatit 150 000, berete?“

V duchu jsem zajásala, ale věděla jsem, že musím držet dekorum, proto jsem klidně odvětila: „Rozmyslím si to.“

Cestou domů jsem o tom přemýšlela. Vydržím se dívat na toho holohlavého slizouna celých čtrnáct dní? Stojí mi těch sto padesát tisíc za to? Pak jsem ale usoudila, že ano, a obratem jsem mu zatelefonovala, že jedu. Pan Li-ong byl nadšený.

Večer ke mně přišli dva cizinci – Australané. Byli to pěkní chlapi, ale taky pěkná dřina. Jasný bikváči a skoro vypadali jako dvojčata. Vysocí, opálení a blond. Chodící reklama na zdraví. Měli tak příšerný australský přízvuk, že jsem jim stěží rozuměla. Taky se pořád něčemu chichotali. Odešli až po třech hodinách! Totálně mě vyřídili. Ovšem 10 tisíc se hodí. :)

♥ Čtvrtek

Vzbudila jsem se brzy ráno a už jsem nemohla usnout, tak jsem na sebe hodila svoji teplákovou soupravu ve stylu Britney Spears a vyrazila do své oblíbené palačinkárny, jak tomu říkám já, neboli creperie, jak tomu asi říkáte vy. Dala jsem si svoji oblíbenou francouzskou palačinku s broskvemi a tvarohem a mega cappuccino. Potom – přežvykujíc a vychutnávajíc si tyto dobrůtky – jsem z kabelky vytáhla svůj tablet a začala přemýšlet, co budu muset před odjezdem zařídit. Tak určitě bych si měla koupit průvodce – o Thajsku toho moc nevím, leda to, že hlavní město je Bangkok.

Dál – co nějaké očkování? To budu asi muset zajít k doktorce, ach jo! A teď to nejdůležitější – budu muset přeobjednat svoje klienty. Chudáci malí! No jo, to se ale nedá nic dělat, prostě si na mě budou muset počkat. A jak jsem tak plánovala, zapisovala a proškrtovala, najednou jsem nad sebou uslyšela známý hlas. „Budete si ještě něco přát?“ Vzhledla jsem a uviděla Davida. David býval můj klient, ale pak se oženil. Rychle jsem polkla palačinkový obsah svých úst a snažila se nevypadat příliš překvapeně. „No ne, co tu děláš?“ vyhrkla jsem.

„Ale, to co ty, chci si dát něco dobrého,“ usmál se na mě a přisedl si.

„Ty si teda dopřáváš,“ řekl s pohledem upřeným na moji palačinku. „Nebojíš se, že ztloustneš?“

Pobaveně jsem vyprskla: „Já a ztloustnout? Ty jsi asi zapomněl, čím se živím. Uvědom si, že moje práce je hlavně o pohybu.“

David se pohodlně opřel o židli, překřížil ruce na prsou a vážně si mě měřil. Vzal si jídelní lístek a pak jakoby mimochodem prohodil. „Jak jsi na tom teď? Neměla bys na mě hodinku?“

„No, já nevím...“ řekla jsem spíš pro sebe.

David se na mě zase zpříma podíval. „Tak měla, nebo neměla?“

Vydechla jsem. „Tak jo, ale nech mě to nejdřív dojít.“ David se usmál a zavolal servírku.

Po půl hodině jsme vyšli ven z kavárny do ranního slunce. Město se teprve probouzelo. Vzduch byl příjemně chladný. Zívla jsem. Nejradši bych šla zpátky do postele. Mrkla jsem na Davida, ale když

jsem viděla tu jeho pěknou postavu a pevněj zadek, změnila jsem názor.

David mi otevřel dveře auta, tak jsem naskočila dovnitř a pohodlně se uvelebila na sedadle. „Nevadí ti, když zajedeme jenom někam za roh? Já vážně nemám čas,“ řekl David, když nastartoval.

„Nevadí,“ odpověděla jsem a v duchu si gratulovala, že ten ťulpas nepůjde ke mně domů. Musela bych zas potom povlíkat, uklízet... brrr...

Zastavili jsme na odlehlém konci parkoviště. David nechal běžet motor, podíval se na mě a pohladil mě po tváři. Potom úplně ztratil zábrany a začal mě divoce líbat.

Já úplně zapomněla, jak je dobřej, říkala jsem si v duchu.

„Počkej, já sklopím sedadla,“ řekl udýchaně.

Pak už to byla akce blesk. Vzápětí jsme oba leželi a vyčerpaně oddechovali. David si zapálil cigaretu. „Víš, úplně jsem zapomněl, jak je to s tebou dobrý... láska je fajn, ale sex je sex.“

David je citový mrzák, ale musím říct, že ženský na to letí. Mají totiž pocit, že je to jen póza.

Vysadil mě zase před creperii, kde jsem parkovala. Vlepil mi polibek na tvář a špitl: „Zase se ti ozvu, jo?“

Neodpověděla jsem.

Přesedla jsem do svého auta a vyrazila k domovu.

Ranní skóre:

1 rychlovka – 2000 Kč

...a to den ještě ani pořádně nezačal :)

Rozhodla jsem se, že odpoledne ještě zajdu na to očkování, abych to měla za sebou.

Moje doktorka (říkám jí Hrošice, protože váží asi tak sto kilo – samozřejmě ji tak neoslovuju) mi řekla, že ona tohle očkování neprovádí a že musím zajet na krajskou hygienickou stanici a že vůbec nechodím na preventivní prohlídky a že je to nezodpovědné a že se mi na pravé noze začínají dělat varixy a že mi předepíše něco na žíly a že a že a že... Bylo toho tolik, ŽE mi z toho šla hlava kolem.

Nehodlala jsem tuhle nepříjemnost prodlužovat, tak jsem do navigace naťukala adresu krajské hygienické stanice a rozjela se tam.

Bylo mi doporučeno nechat se očkovat proti hepatitidě A a břišnímu tyfu. Nechala jsem si vysvětlit, co je to hepatitida A a břišní tyfus. Stejně jsem to nepochopila, ale pak jsem si to doma na internetu našla – takže to první je zánět jater, který vyvolává nějaký virus, a to druhý je bakteriální onemocnění, kdy je člověk zaplavený bakteriemi a ty se následně vylučují střevy – proto mají lidi průjem. Obojí se přenáší fekálně-orální cestou. To je legrační, ne? Prý fekálně-orální cestou...tohle mi utkvělo, takže si to určitě zapamatuju. Tahle terminologie je jasná i mně. :) Pak mi ještě doporučili antimalarika, to jsou pro změnu tabletky na předpis. Vyzvedla jsem si je cestou zpátky v lékárně. Musela jsem na ně dopláct asi sedm stovek, to jsem radši měla chytnout tu malárii.

Co je to malárie? (nalezeno na webu): Malárie (rovněž nazývaná zimnice) je způsobena parazitickými prvky a jejich přenašečem je komár. Komplikace zahrnují i kóma a následné úmrtí.

Přece jenom je dobře, že ta antimalarika mám!

V šest se tu stavil ten doktor, jak mi ošetřil pupínek. Teď zase chtěl, abych se já „postarala“ o něj.

Večer mi bylo smutno a měla jsem chuť napsat Alexovi. Věděla jsem, že by to byla strategická chyba, tak jsem se na to vykašlala.

♥ Pátek

Dneska dopoledne u mě byl chlap, který po mně chce, abych mu nadávala a kopala do něj. A ještě za to platí! (Ty chlapi jsou tak strašně blbí, no vážně!) O sex vůbec nestojí, což je jediné štěstí, protože on je odpornost sama. Doufám, že bude chodit častěji. Při odchodu mi děkoval a říkal, jak to bylo úžasný. Pak vyklopil tři tácy a šel. Já mám z těchtole úchyláků docela srandu, no vážně. Hlavně proto, že vůbec nejsem dominantní typ. Ale dělám, co umím. Navlíknu se do černého latexu a červených latexových bot na šíleně vysokých podpatcích – vypadám pak děsně sexy –, skoro sama sebe rajcuju. :) No a pak chodím a řvu: „Ty zkurvysynu, mám ti natřískat?“ a tak podobně. Pak je trochu zpráskám bičem. Ze začátku mám vždycky problém dát do toho patričnou sílu, ale když vás někdo povzbuzuje, jde i to. Na vybití frustrací ideální. Sice po mě chtěl – stejně jako ostatní – ještě další a horší prasařny, ale já mám svůj kredit a do určitých věcí prostě nejdu.

Hned po něm přišel úplně mladej kluk, asi okolo sedmnácti. Nejdřív jsem ho nechtěla vzít, ale ukecal mě. Typické dítě zbohatlíka, prachama neví co by. Dal mi za hodinu tři tisíce a hrál přitom granda – typické pro někoho, kdo ještě nikdy nevydělal ani korunu. Za hodinu se udělal třikrát. Bylo to takový nechutný, neohrabaný, upocený. Byla jsem ráda, když si natáhl svoje trenky s obrázkou Spidermana a odešel, s těmahle mlad'ochama si připadám jako pedofilka.

Odpoledne mi poslal textovku. „Ahoj kočko, bylo to fajn, nechtěla bys se mnou někdy zajít na kafe?“ Neodpověděla jsem, to by tak chybělo, producírovat se někde s tímhle capouchem.

Zaběhla jsem do Luxoru koupit si průvodce Thajskem. Dlouho jsem váhala, ale nakonec jsem se rozhodla pro edici Lonely Planet. Je to sice v angličtině, ale to není problém. Pro jistotu jsem si ale koupila ještě jednoho malého průvodce v češtině.

Na večer mi přišla další smska od Mlad'ocha. „Proč mi neodpovídáš, udělal jsem něco špatně? Mirek.“

Cítila jsem, jak se ve mně rozlívá vlna znechucení. Proč mi sakra nedá pokoj? Já nejsem žádná láska přes internet. Napsala jsem mu: „Já se s klienty soukromě nestýkám, mimoto mám přítele.“ (Nemám, ale to je jedno). Vzápětí mi přišla odpověď.

Mlad'och: „Já bych ti zaplatil. M.“

Já: „Hodina mého času (bez sexuálních služeb) stojí 1000 Kč.“

Mlad'och (po 10 minutách): „Ok.“

No sláva, ten už se neozve. Tolik peněz přece jen nemá. Zbavila jsem se ho. :)

♥ *Sobota*

Probudil mě mobil. Volal pan Li-ong a informoval mě, že se mu konečně podařilo zamluvit mi letenku. Odlet je ve středu v jedenáct hodin dopoledne z Mnichova. Příímý let. Business class.

Do Mnichova pojedeme společně z Prahy. Vyzvedne mě v pět ráno. V devět tam prý budeme.

No nazdar! Tak já s tím slizounem pojedu autem do Mnichova? To se asi zblázním. Navíc se mi v autě dělá špatně – pokud neřídím. Takže si budu muset vzít kinedryl a to z toho budu úplně zpitomělá.

Ach jo!

Zjistila jsem, že nemám žádná reprezentativní zavazadla, ale pak jsem usoudila, že je to zbytečné. Pana Slizouna jsem už stejně oslnila, takže není nutné do něho dále investovat.

Volala jsem matce, abych ji informovala o své cestě. Vymyslela jsem si, že jedu na služební cestu. Moje okolí totiž žije v představě, že pracuju jako účetní pro velkou firmu. Matka chtěla vědět, proč mě posílají na školení do Thajska. Řekla jsem, že se v Bangkoku koná velká konference pro účetní ze všech koutů světa. Víím, že si to nebude nijak ověřovat, o to je to snazší.

Ve tři hodiny mi psal Mlad'och, jestli bychom na tu večeri nemohli jít dneska. Takže můj plán nevyšel. Napsala jsem mu tedy, ať na mě počká v osm přesně před restaurací V Růžové zahradě. Odpověděl, že se nemůže dočkat, až mě znovu uvidí.

Opět mě zalila další vlna znechucení.

Tahle restaurace je vlastně v hotelu a je skutečně pěkná, pokud se vám líbí styl art deco 30. léta.

Cestou jsem se stavila u benzínky a koupila si cigarety, a porušila tak svoje nekuřáctví. Ale vážně, tenhle mladíček mě tak rozhodil, že jsem byla ochotna vyzkoušet cokoli, jen abych se hodila do klidu.

Přijela jsem už ve tři čtvrtě. Zaparkovala jsem a pustila si na uklidnění od Queenů We're the champions. Seděla jsem, relaxovala, potahovala z cigarety, když vtom mi někdo zabouchal na sklo. Lekla jsem se a dřív, než jsem se podívala, mi bylo jasné, že je to Mlad'och. Připitoměle se na mě usmíval a hulákal „Pojď ven!“

Ztlumila jsem Queeny, típla cigaretu, stáhla okénko a ledově jsem řekla. „Vždyť ještě není osm, ne?“

Opět se nablble zasmál. „Jé, dyť je to jedno, jdeme, ne?“

Profesionálně jsem se zasmála, potlačila averzi vůči tomuto stvoření a vyšli jsme k restauraci.

„Sem chodíš ňák často, jo?“ ptal se Mlad'och.

„Ani ne,“ unaveně jsem odpověděla. Abych mu zabránila v dalších otázkách, rozhodla jsem se zpovídat já jeho. „A co ve škole?“ zeptala jsem se sladce.

„Ty vole,“ odfrkl si. „To nemyslíš vážně.“

Vzedmula se ve mně vlna vzteku. „Vadilo by ti, kdybys mě neoslovoval ty vole?“ vyjekla jsem na něj.

„No tak sorry,“ řekl ne zrovna omluvným tónem.

Posadili nás ke stolku u okna. Rychle jsem si objednala. Dala jsem si rump steak z uruguayského býka. Ať se hošánek prohne. Celou

večeři jsem ho ignorovala a jenom jsem příkyvovala nebo neurčitě odpovídala. Po chvíli se Mlad'och zvědavě podíval na můj talíř a prohlásil: „Ty máš ráda krvavý steaky? Seš jak můj fotr. To já bych nemoh', se mi z toho zvedá...“

Dřív než mohl domluvit, jsem ho pod stolem vši silou kopla do holeně.

„Co je?“ zeptal se překvapeně.

Musela jsem se hrozně ovládat, abych na něj nezačala řvát. Snažila jsem se soustředit na to krásné, kultivované prostředí kolem a na úžasnou chuť jídla.

Zdalo se, že i Mlad'och se zklidnil. Pojídal svoje hranolky a díval se na stůl. Ve chvíli, kdy mlčel, mi ani tolik nevadil.

Když ale došlo na placení, najednou vyhrkl: „Teda ten steak je drahej!“ Pár lidí se po nás šokovaně ohlédlo.

Naklonila jsem se k němu a tlumeně na něj vyštěkla: „Neřvi tady, tohle není McDonald.“

Zrudl a tlumenějším hlasem dodal: „Já jen že nevím, jestli budu mít na zaplacení.“ Tak tohle byl vrchol. Mezitím k nám přišel číšník. Otočila jsem se k němu a hodila na něj svůj nejsvůdnější úsměv. „Dal byste nám ještě chvilinku?“

„Jistě, madam,“ opětoval mi úsměv a odkráčel zpět k baru.

Znovu jsem se otočila zpátky na Mlad'ocha.

„Tak poslouchej, ty kreténe. Takovýhle fórky na mě nezkoušej, já moc dobře vím, o co jde, koukej ten účet zaplatit, nebo se už nikdy neuvidíme, to ti přísahám. Já teď jdu ven a počkám tam na

tebe, ty si to tady vyřeš a opovaž se dělat ostudu, jinak ti to nedaruju.“

Vstala jsem, popadla kabelku a nonšalantně odkráčela ke dveřím.

Můj proslov zapůsobil. Po pár minutách Mirek vyšel s pokornějším výrazem v očích. Došel až ke mně, ruce v kapsách. „Tak co teď?“ zeptal se s pohledem upřeným na můj hrudník. Zvažovala jsem, co říct, ale nakonec ve mně zvítězil pragmatický pohled na věc. Ty nadrženej chudáku, řekla jsem mu v duchu. Chvilí jsem váhala, a nakonec jsem se rozhodla, že ho vyždímám do koruny. Sáhla jsem mu do rozkroku a ucítila, jak mi pod rukama tvrdne. Usoudila jsem, že po pěti minutách bude po všem. A taky bylo. Zatáhla jsem ho k sobě do auta a po deseti minutách ujížděla zpátky k domovu o patnáct set bohatší. I přes ten odpor k němu to za ty prachy stálo! :)

♥ *Neděle*

Dneska mě hrozně bolela hlava, tak jsem vstala až v jedenáct a po snídani vyjela do Průhonic. Mám ten park moc ráda. Chodila jsem tam už jako malá. Tehdy jsem měla o svém životě jasnou představu. Chtěla jsem být veterinářkou, nebo právníčkou. Ale koneckonců, nejsem na tom tak špatně. Hlavně že mám prachy, na tom, jak je získáte, snad až tak nesejde, pokud teda kvůli tomu někoho nezabijete nebo tak.

Asi po půl hodině jsem si sedla na lavičku a dívala se kolem sebe. Slunečný den přilákal do parku „rodinky s dětmi“. Já „rodinky“

nesnáším – tedy speciálně sportovní rodinky. Sportovní tatínek, sportovní maminka, oba nesou na zádech něco jako miniaturní krosny a v nich nechutné sportovní láhve na pití. Na nevzhledných horolezeckých nohou mají ohavnou sportovní obuv, na těle pak sportovní komplet (nejlépe něco funkčního a elastického) a celkově vypadají, jako by chtěli lézt přinejmenším na Kilimandžáro. Typická sportovní maminka zásadně nenosí makeup, opovrhuje módními výstřelky, neštítí se pavouků a ráda spí pod stanem. Prostě hnus. A ty jejich děti se (de)formujou do jejich podoby.

Já jsem měla jednu takovou sportovní kamarádku, nevím proč, ale člověk by si o těchhle lidech mýsl, že jdou s takzvanými morálními pravidly ruku v ruce. Ona přitom chodila se dvěma chlapama současně a nevypadala, že by si kvůli tomu dělala výčitky svědomí. Táhla to s oběma asi rok. Jó, naše Blaženka, kdo by to do ní byl řek'... Ona měla takovou tu skautskou image, každý víkend vyrážela na túry do přírody, protože „v Praze zůstávají jenom líní, televizi zkažení idioti“. Alespoň tak jsem si vedle ní připadala.

Jednou jsem s ní a s tou její partou vyrazila na jednodenní výlet do Krkonoš. Jako jediná jsem byla „normálně oblečená“. Měla jsem džíny, triko a kabelku – to bylo řečí. „No jo, naše madam má kabelku.“ No vážně, a proč bych ji neměla mít? Na tu tříhodinovou procházku? To jsem si měla opatřit batoh? Nebo snad krosnu? Já? Nikdy!

Jak jsem tak přemýšlela a vzpomínala, přisedl si ke mně nějaký chlap. Nebylo mi to po chuti, protože jsem si pro změnu chtěla dopřát trochu soukromí. Trochu zarputile jsem na něj pohlédla a

všimla si, že je docela ucházející. Milý, inteligentní obličej – evidentně žádný debil. Protože ve svádění jsem profesionálka, věděla jsem, že na mně nesmí poznat, že se mi líbí. Po chvíli jsem se na něj odvážila pohlédnout znovu.

Bože! Na podruhé se mi líbil ještě víc. Vypadal jako z Vražd v Midsomeru, no vždyť víte, co myslím. Anglický šmrnc, oblečený jako na golf, pokerový obličej. Tentokrát se naše pohledy střetly a na jeho tváři to vyloudilo jemný, ale velice milý úsměv.

Otočila jsem se zase zpátky a dívala se před sebe.

„Excuse me,“ oslovil mě. Vylovila jsem z hlubin svého já veškeré sebeovládání, abych zakryla své rozpaky, a mile jsem na něho pohlédla. Nebudu psát naši konverzaci v angličtině, ale probíhala v ní.

„Nevíte, jestli je tady nějaké hezké místo, kde by se dalo poobědvat?“

Rychle jsem zapátrala v paměti. „Snad ano, ani to není daleko.“ Nechtěla jsem mu jméno té restaurace říkat v češtině, protože jsem si nebyla jistá, že by to jeho anglickému uchu znělo lahodně. Navíc jsem neměla ánung, jak to vůbec přeložit. No uznejte, Hliněná bašta?

Byla to jasná záminka, že mě pozve, abych šla s ním, proč by se jinak ptal? Spokojeně se usmál. „Pokud nemáte přes poledne jiné plány, rád bych vás pozval na oběd.“ A bylo to tady. Jasně že jsem neměla jiné plány, ale nebyla jsem si jistá, jestli je moudré nechat se takhle rychle sbalit. Vzápětí jsem sama sebe slyšela říkat, že ráda půjdu. Zvedli jsme se a pomalu vykročili přes park.

„Jak se jmenujete?“ otázal se. Chvíli jsem zaváhala, používám totiž dvě jména. Moje skutečně jméno – Tereza – se mi nelíbí. Takže se obvykle představuji jako Charlotte (čteno „Šarlot“). Rozhodla jsem se pro Charlotte.

„Já jsem Mark,“ potrásl mi rukou. Měl pevný stisk a příjemnou ruku – takovou pevnou, neupocenou... ááááá. Cítila jsem, že chemie z mojí strany fungovala naprosto zběsile. Kdyby mě tu někde ohnul a ojel, ještě bych mu poděkovala.

„Máte velice hezké jméno,“ řekl po chvíli. Při obědě mi o sobě prozradil pár věcí. Pochází z Londýna, kde pracuje jako manažer jedné banky, a v Praze je na služební cestě. Všimla jsem si, jaké má nádherně světlé vlasy a modré oči (kdyby Sting a Redford měli dítě, narodil by se jim on). Musela jsem se hrozně ovládat, abych na něj nezírala jako nějaká pitomá sedmnáctka s otevřenou pusou.

„A co děláte vy?“ Trochu jsem sebou trhla. „Promiňte?“ Ale však já jsem ti rozuměla, jen potřebuju získat trochu času na odpověď.

„Čím se živíte?“ napil se vína a zkoumavě na mě pohlédl.

Usmála jsem se. „Já jsem účetní.“

Trochu se ke mně naklonil. „Vážně? Účetní? A nechtěla byste pro mě pracovat?“

Nepřesvědčivě jsem se zasmála. „Možná.“ Začínalo mi připadat, že mě nachytává při lži.

No tak, říkala jsem si, nenech se znervóznit, tady by sis mohla vydělat balík. Ale nějak to nešlo. Poprvé v životě jsem cítila, že se stydím za to, co dělám, a z hloubi duše jsem si přála, abych byla skutečná účetní a jmenovala se Charlotte.

Po obědě mě požádal o telefonní číslo a slíbil, že se ozve.

♥ *Pondělí*

Ráno jsem se viděla s Andreou. Andrea taky dělá společníci, ale je o dost starší než já. Táhne jí na šestatřicet, takže mele z posledního a snaží se vydělávat, dokud může. Přišla mi otevřít, oblečená jen v županu. „Pojď dál,“ zívla a zvědavě vykoukla na chodbu. Cestou do kuchyně si přitáhla župan k tělu.

„Promiň, že jsem jen takhle, ale tobě to nevadí, nebo jo?“ zase zívla a podrbala se přes župan v rozkroku.

Je to taková nechutná, nevkusná kráva, ale já moc kamarádek nemám, tak musím občas vzít zavděk i tímhle ksindlem. Koneckonců, samota bolí.

„Čaj, kafe?“ unaveně na mě pohlédla.

„Neměla bys brusinkový džus?“ poposedla jsem na židli.

„To teda neměla, ale můžeš dostat ananasovej.“

„Tak jo,“ souhlasila jsem.

„Jak jdou kšefty?“ zeptala se a přitáhla si ke mně židli.

„Jde to,“ odvětila jsem a napila se džusu. Chutnal odporně. Přišlo mi, že stál v lednici otevřený asi tak tři týdny. Rozhodně jsem postavila sklenici zpátky na stůl. Měla jsem už na jazyku něco o tom, že nejsem likvidátorka starých zbytků, ale pak jsem si to rozmyslela. Přišla jsem kvůli něčemu jinému.

Vyklopila jsem jí všechno o včerejším setkání s Markem.

„A co ti vadí? Že se neozval?“ Protáhla se na židli jako kočka a usmála se na mě.

„Já ti nevím,“ opáčila jsem, „napadlo mě, kdyby z toho mohlo být něco víc... víš, co myslím... jak mu řeknu, že...“

Rázně mě utnula. „S tím si teď nelam hlavu, třeba se ti už nikdy neozve, a i kdyby, budeš si prostě muset něco vymyslet, pravdu mu říct nemůžeš.“

„No jo, ale já mu řekla, že jsem účetní!“ pronesla jsem trochu zkroušeně.

„Nemáš si holt vymejšlet takový kraviny! Účetní! To sis nemohla vymyslet něco lepšího?“ zavrtěla hlavou.

„Když já to říkám vždycky,“ pokrčila jsem rameny.

„Navíc ty vůbec jako účetní nevypadáš, viděla jsi vůbec někdy nějakou účetní? To jsou většinou fádni ženský, který se neumějí ani pořádně oblíknout. Každopádně mu nevolej, nepiš, nech to trochu vyhnít, ať se ukáže. Ale! Chlapi, co dělají fóry, jsou na hovno. To si pamatuj! Abys nenalítla!“ spokojeně pokývala hlavou a změřila si mě od hlavy až k patě.

Cestou domů jsem o tom všem přemýšlela. Ta Andrea, co může vědět? Jak jsem řekla, stejně to není dobrá kamarádka. Já totiž žádné opravdu dobré kamarádky nemám. Většina ženských mi stejně jenom závidí. Já za to ale nemůžu, že mám to, co ony ne.

Zazvonil telefon. V první chvíli jsem strašně doufala, že by to mohl být Mark, ale nebyl. Byl to jen Oleg. Alexejův kamarád. Občas si mě zaplatí. Ach jo, neměla jsem na něj vůbec náladu, ale ovládla jsem se.

„Zdrastvuj, krasavica,“ zahlaholil, „ty teď doma?“

„Ne, ale budu tam asi za deset minut,“ pohlédla jsem na sebe do zpětného zrcátka.

„Charašo, já za hodinu u tebe.“

„Charašo,“ odpověděla jsem.

Oleg byl vlastně mnohem milejší než Alex, nesrovnale přátelštější. Věděla jsem, že mě rozptýlí a pomůže mi dostat se z té blbě nálady.

Doma jsem si rychle dala sprchu, zataáhla závěsy a zapálila svíčky. Vzápětí se ozval zvonek. Oleg vešel dovnitř, objal mě a dal mi tmavě modrou krabičku převázanou zlatou stužkou.

„To je pro tebe, moja milá, z Moskvy.“

Nedočkavě jsem krabičku otevřela. Uvnitř byl krásný diamantový náhrdelník. „Děkuju,“ vydechla jsem. „Ten je překrásný.“

„Zkus ho,“ pobízel mě Oleg. Odhrnul mi vlasy z šíje a zručně mi náhrdelník zapnul vzadu na krku.

Dlouho jsem si ho prohlížela v zrcadle. Tohle byly moje první diamanty v životě. Oleg se na mě usmál. „Teď ty mi nalít něco k pití, da?“

„Jistě,“ oplatila jsem mu úsměv.

Odebrali jsme se do ložnice. Přinesla jsem Olegovi vodku, protože vím, že ji má rád. Začala jsem mu rozepínat košili a jemně jsem políbila jeho hrud', kde měl tetování. V ten moment mě Oleg začal zuřivě líbat a strhl mě na postel.

Po patnácti minutách bylo po všem. Leželi jsme vedle sebe a koukali na strop.

„Kdy ty viděla Alexej?“ zeptal se mě Oleg.

„Ani nevím, proč?“ otočila jsem se k němu.

„Ták, on povídal, že ty změnila.“

To mě zaujalo. „Jak to myslíš, že jsem se změnila?“

Oleg se nadechl. „Ale, on povídal, že tvoje kůže už ne tak hladká, že ty měla celulitidu, ale mě nepřipadá.“

Ostre jsem se na něj podívala. „Tak to děkuju.“

Oleg si mě přitáhl blíž. „Ale no tak, no tak, nezlob se, ty pro mě vždy krásná.“

Políbil mě na spánek. Vzápětí mrkl na hodinky a odstrčil mě.

„Nic naplat, musím jít, manželka čeká na mě.“ Vstal a začal se oblékat. Tak moc mě s tou poznámkou o celulitidě naštvál, že jsem se nemohla dočkat, až vypadne. Náhrdelník, nenáhrdelník. Ještě jednou mě objal. „My se brzo zas vidět.“

Když za ním zaklaply dveře, uvědomila jsem si, že mi nezaplatil. Zřejmě měl pocit, že náhrdelník postačí, ale byl to přece dárek. Peníze jsou peníze, no ne?

Šla jsem do koupelny a důkladně jsem pohledem zrevidovala svá stehna. Jasně, že mám trochu celulitidu, ale která ženská ji nemá? Věčně na sebe patlám proticelulitidové krémy, chodím na anticelulitidové masáže a snažím se dělat všechno pro to, abych ji neměla, ale prostě nic nezabírá. Kruci! To je přece hormonální záležitost, ne? Pitomej Alex! Věděla jsem, že je schopný přestat kvůli tomu za mnou chodit. On si potrpí na dokonalost. Že by moje

dokonalost začínala mizet? Ale ne, všimla jsem si, že se mi tu a tam kousek pomerančové kůže začíná objevovat i vepředu na stehnech. Obávám se nejhoršího. Budu muset začít cvičit.

Mark se neozval.

♥ Úterý

Ráno jsem se vysprchovala, oblékla se do klasického tmavě modrého kostýmku od Versaceho a vzala si své oblíbené sexy luxusní lakované střevíce s volnou špičkou. V autě jsem si ještě poupravila makeup, použila jsem agresivní červenou rtěnku, protože vím, že se mu líbí. Měla jsem namířeno za manažerem jednoho luxusního hotelu. Na recepci jsem čekala, než si mě vyzvedne. Konečně Sandro přišel. Vypadal jako vždy perfektně. Vysoký, statný, snědý, husté černé vlasy sčesané dozadu. Mohl by dělat reklamu na cinzano.

„Ciao, cara,“ pozdravil mě.

Vyjeli jsme výtahem do desátého patra, kde vedle luxusních apartmá bylo i několik konferenčních místností. Vešli jsme do jedné z nich. Sandro zavřel dveře, přistoupil ke mně, zajel mi rukou pod sukni a začal mě vášnivě líbat. Víím, že to zní kýčovitě, ale on je opravdu latino lover. Jak se ke mně nahnul, ucítila jsem, jak omamně voní. Hádám, že to byl Paco Rabanne 1 Million.

Zeptal se mě, jestli nechci něco k pití. „Myslím, že si dám cinzano,“ řekla jsem a v duchu jsem se zasmála. Sandro sáhl po telefonu a objednal nám drinky. Sandro miluje sex, zejména když se

vystavuje nebezpečí, že bude nachytán. Je to s ním pokaždé stejné. Pozve si mě buďto k sobě do kanceláře, nebo před začátkem nějakého mítinku. Tohle byl evidentně druhý případ. Samozřejmě neriskuje úplně, vždycky zavře dveře na zámek, ale ta představa, že souloží, zatímco se k nám někdo snaží dostat, ho přivádí do varu.

Mezitím dorazily drinky. Číšník nám je uctivě naservíroval a v tichosti odešel. „V kolik to tady začne?“ zeptala jsem se s pohledem upřeným na konferenčku připravenou k zasedání. „Ani nevím,“ zašeptal mi Sandro do ucha, „ale myslím, že už brzo.“ Šel ke dveřím a zamkl je. Pak se vrátil ke mně, klekl si a pomalu mi začal vyhrnovat sukni nahoru.

„Ty jsi tak sexy,“ řekl potichu.

Když se dostal na lem mých černých punčoch, zasténal a začal mě líbat na ně i na kůži těsně nad nimi. Nakonec mě zvedl a položil na stůl. Za chvíli se pohnula klika a ozvalo se klepání. „Už skoro budu,“ zašeptal mi. Ještě chvíli zápolil a pak spokojeně vydechl.

„Grazie,“ zašeptal mi do ucha.

„Ještě moment,“ řekl, než jsem se zvedla, přistoupil ke mně a za lem punčochy mi dal 200 euro, pak mi stáhl sukni dolů a políbil mě na ústa. Za dveřmi stáli čtyři lidé, tři muži a jedna žena. Bylo mi neskonalé trapně. Sandro byl naopak ve skvělé náladě.

„Zajdi si na snídani, jsi můj host.“ Krátce někomu zavolal a vzápětí se objevil tentýž číšník, který nám prve přinesl drinky. „Doprovod' slečnu na snídani, ale do executive floor!“ řekl mu trochu pánovitě.

„Zavolám ti,“ řekl mým směrem.

Sjeli jsme výtahem o dvě patra níž a vešli do hotelové restaurace. V těchto patrech se podávala snídaně pouze byznysmenům a významným hostům. Toho dne i mně. Sedla jsem si ke krajnímu stolku pro dvě osoby.

„Co budete pít, madam?“ zeptala se mě servírka.

„Dám si čerstvý pomerančový džus, díky,“ usmála jsem se na ni.

Zvědavě jsem pokukovala po ostatních hostech. Tady se vždy mísil snobismus s dobrým vkusem. Starší americký pár, který se evidentně držel hesla „keep smiling“, dvě Asiatky oblečené do Prady (mrchy!), nudný Němec začtený do Deutsche Zeitung a pár lidí pro mě neidentifikovatelných národností. Vstala jsem a vykročila k bufetu, výběr tady byl prostě úžasný. Nebyla jsem tady poprvé a moje zásada je – když se můžu dobře (a zadarmo) najíst, kašlu na linii! Nejprve jsem si vybrala dva malé jogurty ve skle, které nemají jinde než tady. Na velký talíř jsem si naložila míchaná vejce, párky a toast a ještě si nechala přinést espresso. To všechno jsem doplnila ovocem a dvěma kousky sladkého pečiva. Já strašně ráda jím! Právě když jsem měla plnou pusku míchaných vajec a párků, někdo mi zaklepal na rameno.

Otočila jsem se a za mnou nestál nikdo jiný než Mark. Ano, vím zní to strašně nepravděpodobně, ale přísahám, že se to stalo, bylo to prostě neuvěřitelné! To musí být osud!

„Charlotte? Co ty tady děláš?“ řekl s lehce překvapeným výrazem v očích. Připadala jsem si tak neohrabaná. Proč se mi pravidelně stává, že potkávám muže, zrovna když se láduju jak ten vepř?